

[Niels Frederiksen.]

serne angaaende Lovgivningen paa dette Omraade. Jeg haaber nemlig, at man gennem disse Oplysninger skal faa klargjort, hvor nødvendigt det er, at Lovgivningsmagten griber ind for at faa rettet paa Skavankerne, saa haardt tiltrængt, som dette nu en Gang er.

Til sidst har jeg kun en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Grathwohl. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Hauge i den Betragtning, som ogsaa har faaet Udtryk i Socialdemokraternes Lovforslag, at man, for at opnaa en Lempelse i Huslejevilkarene for den almindelige Befolkning i Byerne, maa gaa tilbage med Skattelettelsen eller i hvert Fald give Kommunerne Ret til at gaa tilbage med Skattelettelsen for de Bygningers Vedkommende, som er opført under Højkonjunkturen. Der kan ikke være Tvivl om, at den Dyr tid paa Boligbyggeriets Omraade, der har hersket i den sidste halve Snæs Aar, har trods Huslejelovgivningen givet Grundejere og Husejere, hvis Levevej det var at udleje Boliger til anden Mands Brug, en Anledning til at indkassere en økonomisk Fordel af overordentlig stor Rækkevidde, og jeg kan ikke se rettere end, at hele Huslejespørgsmaalet ikke kommer i Orden, før man faar fjernet det prisfordyrende Moment, som ligger i de Boliger, der er opført under Højkonjunkturen. Ved at give de foran nævnte saa lette Vilkaar skattemæssigt, som vi her i Øjeblikket forhandler om, muliggør man, at Nybyggeriet bliver forsvarligt, men ogsaa, at der kan blive den tiltrængte Konkurrence med Hensyn til Boliger opførte under normale økonomiske Forhold.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt de nuværende Beskatningsforhold, og hvad dertil hører, har bundfældet sig i Huslejen for de Lejeres Vedkommende, der bor i de gennem de sidste ti Aar opførte Beboelsesbygninger, vil jeg gerne bemærke, at det er muligt, men jeg er ikke helt sikker paa, at de har gjort det; derimod er jeg ikke et Øjeblik i Tvivl om, at Skattelettelser netop paa Bygninger af den af mig nu nævnte Art vil blive mærkbare for Lejerne i Øjeblikket.

Jeg har ikke flere Bemærkninger at fremsætte, men vil endnu en Gang henstille til det høje Ting, at man under den videre Behandling af disse Lovforslag tager de Forhold med i Overvejelserne, som jeg her paa mit Partis Vegne har gjort opmærksom paa. Selv om Forhandlingerne kun har givet os ringe Haab om,

at Hensyn vil blive taget dertil, tror jeg dog, at man ved at behandle Sagen og søge Oplysninger vil faa saadanne, som bekræfter vor Opfattelses Rigtighed og vore Lovforslags Nødvendighed for at føre vort økonomiske Liv paa dette Omraade ind i den rigtige Retning.

J. Chr. Jensen: Jeg skal ikke paa dette sene Tidspunkt foranledige, at Forhandlingen trækkes langt ud, til Trods for, at der sikkert i og for sig var Anledning til at belyse dette Spørgsmaal betydelig grundigere, end det er gør ligt paa et saa sent Tidspunkt. Men jeg gaar ud fra, at der vil blive rig Anledning til i et Udvalg at komme ind paa Enkeltheder, og jeg vil tro, at man i Kraft af det, der der kan oplyses, maa faa større Velvillie overfor vort Lovforslag, end Forhandlingerne her har vidnet om. Dog maa jeg sige, at den velvillige Maade, hvorpaa den højtærede Minister tog det Lovforslag, som mit Parti har forelagt, giver mig et lille Haab om, at der er Mulighed for at naa noget af det, som allerstærkest paakræves. Den ærede Ordfører for Venstre (Elgaard) syntes ikke at være lige saa velvillig. Forhaabentlig vil Udvalgsforhandlingen lære den ærede Ordfører, at det her foreslaaede er i allerhøjeste Grad paakrævet.

Den ærede Ordfører for det konservative Parti, Hr. Grathwohl, kunde ikke forstaa, at dette Lovforslags Bestemmelser burde have tilbagevirkende Kraft med Hensyn til det Byggeri, som er foregaaet i den allerdyreste Tid. Dertil skal jeg sige, at Lovforslaget skal tjene to Formaal. For det første skal det skabe en lempelig Overgang fra Tilskudslovenes Tilstand til normale Tilstande. Jeg tror, at en saadan Overgang er paakrævet, idet jeg tør paastaa, at der ikke i mange Aar kommer et normalt Boligbyggeri, hvis der ikke fra offentlig Side ydes en Haandsrækning. Men lige saa paakrævet er det, at de foreslaaede Bestemmelser faar tilbagevirkende Kraft for det Byggeri, der hidrører fra den allerdyreste Tid. Jeg mener ikke, at vi behøver at lade det virke længere tilbage end til 1918, men vi kommer til at give det Byggeri, som stammer fra den Tid, denne Haandsrækning. Det er absolut fornødent, for at de paagældende skal kunne bære de Udgifter, der paahviler Ejendommene som Følge af de daværende høje Byggepriser.

Endelig vil jeg gerne rette en indtrængende Henstilling til den højtærede Minister. Spørgsmaalet § 5 er jo bragt frem